

Januar 1920 til den 1. Maj 1920 blevet reduceret fra 575 000 Tons til ca. 400 000 Tons. Man maa derefter, saaledes som hele Kultilførslen nu ligger, betegne Situationen som overordentlig vanskelig for ikke at sige farlig for Landet.

Men det er ikke blot Tilførslerne, der volder Vanskeligheder, det er ogsaa Priserne. Før Krigen betalte vi 18—19 Kr. pr. Ton for fortrinlige engelske Kul, leverede frit i dansk Havn. Under Krigen har Priserne været vekslende, de var højest i 1917, nemlig mindst 250 Kr. pr. Ton. Derefter er de dalet noget, og i 1919 har vi betalt ca. 115 Kr. pr. Ton for det udenlandske Brændsel, der er blevet tilført Landet. Men nu i 1920 maa vi efter alt hvad der foreligger, betale over 200 Kr. pr. Ton cif dansk Havn.

Den overordentlige Kommission har henstillet til Regeringen at tage en generel Forhandling op navnlig med England for at faa hele dette Brændselsspørgsmaal klaret for os. Jeg tror ikke paa, at det er muligt at tilføre Landet regelmæssig Brændselsforsyning fra noget andet Land end England, saaledes som Forholdene er i Øjeblikket. Vi kan vel nu og da med store Anstrengelser faa Brændsel tilført fra Amerika, hvor man som bekendt har den største Kulproduktion, noget Land i Verden har, idet der i Nordamerika produceres mere Kul end i baade England og Tyskland tilsammen, og England og Tyskland er jo de to Lande, der producerer mest i Europa. De øvrige Landes Kulproduktion er rent minimal ved Siden af den engelske og den tyske. Den engelske Produktion var umiddelbart før Krigen ca. 300 Mill. Tons, medens den tyske var ca. 200 Millioner; de øvrige Landes Kulproduktion er meget mindre. England har imidlertid nu ikke den samme Kulproduktion som før Krigen; den er nedsat med $\frac{1}{6}$, og det er en af Aarsagerne til de store Vanskeligheder, vi har at kæmpe med for at faa det nødvendige Brændsel her til Landet. Den amerikanske Kulproduktion var noget over 500 Mill. Tons før Krigen; hvad den er i Øjeblikket, har jeg ingen Tal for, men den er vistnok i alt Fald lige saa stor og formodentlig betydelig større. Men Forbruget er sikkert ogsaa blevet større i Amerika paa Grund af den Udvikling, den amerikanske Industri er undergaaet i Aarene siden 1914. Vi faar stadig et vist Kvantum fra Tyskland, idet der regelmæssigt i Statens egne Jernbanevogne tilføres Landet ca. 16 000 Tons Gaskul pr. Maaned, men udover dette har vi ikke kunnet faa noget. Den overordentlige Kommission har dog prøvet ad forskel-

lige Veje at komme til Klarhed over, om det var muligt ved en generel Forhandling med Tyskland ogsaa at faa mere Brændsel derfra, og vi har skønnet, at en saadan Mulighed var til Stede; jeg haaber, den høje Regering vil tage Spørgsmaalet op, hvis det ikke allerede er taget op.

Det, det gælder om for os, forekommer mig at være at faa Tilsagn om et vist Minimumskvantum, som vi ubetinget kan regne med, og at faa dette Kvantum til overkommelige Priser. Jeg vover at paa-staa, at de Priser, der nu betales, ikke er overkommelige for Danmark i Længden, og vi maa paa en eller anden Maade i hvert Fald prøve den Mulighed at faa en Overenskomst, ved hvilken der gives os et Tilsagn om at faa det Brændsel, som er nødvendigt for, at det danske Samfund fortsat kan bestaa, saaledes som vi nu ser det for os.

Jeg skal give et Par enkelte Tal til Belysning af, hvor overordentlig vanskelig Situationen økonomisk maa siges at være. I 1912, for at tage et Aar umiddelbart før Krigen, importerede Danmark 3,5 Mill. Tons udenlandsk Brændsel, hovedsagelig Kul, og det kom saa at sige alt sammen fra England; den normale Tilførsel fra Tyskland var knapt 200 000 Tons, mest Støbericinders og Koks. For disse 3,5 Mill. Tons Brændsel betalte Danmark i 1912 67 Mill. Kr.; det svarede den Gang til mellem $\frac{1}{7}$ og $\frac{1}{8}$ af, hvad der indvandt ved Eksport af Landbrugsprodukter. I 1919 tilførtes der Danmark 2,3 Mill. Tons Brændsel, og dette blev betalt med 266 Mill. Kr. Hvis man nu kan vente at faa de 2 Mill. Tons, jeg nævnte, i 1920, vil det koste mellem 400 og 500 Mill. Kr. Altsaa ikke en Gang $\frac{2}{3}$ af det Kvantum Brændsel, som vi før Krigen normalt fik og betalte med 67 Mill. Kr.; betales nu med 400—500 Mill. Kr.; og hvis vi skulde have normal Tilførsel i 1920, en saa stor Mængde som den, Landet i Virkeligheden trænger til, vilde vi komme til at betale ca. 700 Mill. Kr. for Brændselet eller ca. $\frac{3}{4}$ af hele det Beløb, Danmark kan vente som Indtægt af sin Landbrugseksport. Vi har jo sparet en Del derved, at vi ikke har kunnet faa Kul og Koks fra Udlandet i det normale Omfang. Vi har maattet ty til vore Moser, til vore Brunkulslejer, og vi har maattet hugge stærkt i vore Skove. Men det er en Vildfarelse at tro, at vi alene dér har søgt Erstatning for de Kul og Koks, som vi ikke længere har kunnet faa. Vort Forbrug er i væsentlig Grad lagt over paa andre Brændselsmidler, som vi faar udefra, f. Eks. Olie. Men selvfølgelig er der sparet noget, og de